

Het briefje	9
BLOED	13
ZWEET	23
TRANEN	39
Brief aan mijn moeder	55
Epiloog	67
Dankwoord	71

*"Courage, sacrifice, determination, commitment,
toughness, heart, talent, guts. That's what little
girls are made of"*
- **Bethany Hamilton**

Het briefje

Kleine mollie

Jij weten ik graag praten.

Hoofdding gek doen. Gek dingen zeggen.

Woorden weg. Droevig maken.

*Ik last zijn. Niet willen voor jou. Niet nog willen
hier zijn.*

Ik dank je veel. Jij veel steun. Mollie graag zien.

Echt waar.

Maar ik weggaan.

Niet boos zijn. Niet droevig zijn. Asjeblief ...

<3

BLOED

Bloed. Een bloedvlek op het laken. Perplex blijf ik staan aan de deur. Ik staar de kamer in. Haar kamer. Pas enkele tellen later dringt het tot me door hoe stil het daar is. De reutelende ademhaling die de voorbije dagen de ruimte vulde, is compleet naar de achtergrond verdreven. Mijn adem stokt. Ik kan geen vin meer verroeren. Hoe lang sta ik hier? Tien seconden, tien minuten? Ik weet het niet. Als in een vertraagde film, voetje voor voetje, schuifel ik dichterbij haar bed.

Onderweg blijf ik staan. Een diepe pijn-scheut schiet door mijn onderbuik. Ik plooi dubbel en zak op de grond. Ik voel hoe mijn spieren verkrampen in mijn gezicht. Mijn handen beven terwijl ik naar mijn buik grijp. De kamer rondom mij begint te draaien. Ik voel braakneigingen opkomen, maar er komt niets. Mijn ademhaling versnelt, en ik probeer een paar keer diep in en uit te ademen om mezelf te kalmeren. Voorzichtig probeer ik weer op te staan, maar mijn benen voelen slap en krachteloos aan. Ik zak weer neer op de grond. Op

handen en knieën kruip ik verder richting het bed, en trek me op.

Ik ga zitten op de rand van haar bed. Het kraakt een beetje onder het extra gewicht. Ik zucht diep, alsof ik mezelf moed moet inzuchten. Pas op dat moment durf ik mijn hoofd in haar richting te draaien en haar recht in de ogen te kijken. Nu ja, haar gesloten ogen. Haar halflange grijze haren liggen in slierten op het hoofdkussen. Om haar mond speelt een flauwe glimlach. En ze ligt er muisstil bij. Geen borstkas die zachtjes op en neer gaat. Geen neusgaten die nauwelijks merkbaar trillen. Geen handen die zenuwachtig aan het laken friemelen. Niets. Mijn hand beroert de hare, die slap aan de rand van het bed bungelt. Ik voel hoe koud deze is, alsof er zich een laagje ijs op vastgezet heeft. Geschrokken trek ik mijn hand terug en instinctief kijk ik opzij, naar het nachtkastje naast het bed. Mijn ogen blijven rusten op de ingekaderde woorden die ik daar enkele maanden geleden neerzette.

*Met je broze brein
En je gezicht in de mist
Pel ik je laagje per laagje af
Tot je opnieuw oplicht*

Toen geloofde ik er nog in. Nu lijkt het gedicht me uit te lachen in mijn gezicht. Ik lach terug, groen. Uiteraard. Hoe naïef was ik om te denken dat er beterschap in het verschieft lag. Dat de situatie

omkeerbaar was en ze weer diezelfde levensvreugde zou terugvinden. Ijdele hoop op dit moment. Maar dat is ook hoop, natuurlijk. En als ik er goed over nadenk: dat heeft zij me geleerd. Niet opgeven. Volharden in de boosheid. Hoopvol blijven. En dat was misschien wel de belangrijkste opzet van mijn gedicht. Ik vraag me af of de betekenis ervan ook tot haar doorgedrongen is. Of was het slechts ruimtevullend, een luttel voorwerp om de kamer aan te kleden?

Ik merk op dat ze licht geeft. Of dat lijkt toch zo. Door het raam werpt de avondzon een flauw, bleek licht naar binnen dat recht op haar schijnt. Alsof het een rechtstreekse poort naar de hemel vormt waarlangs zij zo dadelijk zal verdwijnen, en waarlangs het hiernamaals haar nog een laatste keer in de spotlight wil plaatsen. Kijk, hier lig ik dan. Dood te wezen. Aanschouw mij. Er gaat een koude rilling door me heen. En nog een. De laatste regel van mijn gedicht is dan toch in vervulling gegaan, denk ik bij mezelf. Alleen niet op de manier waarop ik gehoopt had.

Ik kijk naar de boekenkast in de hoek van de kamer. Ze is gevuld met een selectie van haar favoriete boeken, al las ze de laatste tijd niet meer. Een ervan ligt op het mahoniehouten bureau ernaast, tussen de kast en het bed. Het bureau was nog van haar vader geweest, de gebruikssporen zijn duidelijk zichtbaar. Hier en daar zijn er ook hoeken en kantjes af, maar ze kon er geen afscheid van nemen. Dat bureau moest en zou blijven

staan, zo lang als zij leefde. Wel, het staat er nog. Het heeft het langer overleefd dan zij. De oude rakker. Buiten het boek, een ingelijste foto en een pen is het bureau nagenoeg leeg. Ik kijk naar de foto. Het is een foto van ons samen, genomen in de tuin onder de appelboom, lang geleden. Ik was nog een tiener, onbezorgd. Ze heeft haar arm om mij heen geslagen. We dragen allebei een zachtgroene jurk. Zo van: kijk eens, wij horen samen. Fier als een gieter was ik! We lachen uitbundig, zoals we zo vaak deden. En ook haar ogen lachen mee. Van blijdschap. Van vrolijkheid. Van gelukzaligheid naar de persoon achter het fototoestel. Toen alles nog peis en vree was. Die guitige lach mis ik het meest. Ook bij mezelf. Die van haar was een tijdje geleden al verdwenen.

Ik leg mijn hand opnieuw op die van haar, in de hoop er weer warmte in te brengen. Een stille wens dat dat beetje warmte dadelijk haar hele lichaam vult, dat ze haar ogen weer opent, we elkaar aankijken en het allemaal maar een nare droom blijkt te zijn. Maar dat zal bij een illusie blijven.

Mijn aandacht wordt plots weer naar de bloedvlek gezogen. De kleur steekt fel af tegen het pastelgroene laken. In trance blijf ik ernaar staren, het lijkt wel alsof ze me wil aanmanen tot actie. Maar nee, ik blijf zitten. Mijn lichaam blokkeert, ik ben haast bang om te bewegen. Verkeer ik in een soort shocktoestand? Ik kan het niet zeggen. Ik kan alleen maar suf voor me uit staren.

Te lang blijf ik daar zitten. De zon is inmiddels dichterbij de horizon gezakt. Ik sluit het gordijn. Het mosterdgele gordijn. Ze was altijd kwaad op me als ik het geel noemde. Nee, geel of mosterdgeel is niét hetzelfde. Correct, met oog voor detail, zo was ze wel. Met het sluiten van de gordijnen sluit ik ook dat laatste streepje zon buiten. Hier is geen plaats meer voor licht. Het wijkt voor een grauwe laag, de kleur van mist in de vroege ochtend, die zich op de lichtgrijze muren nestelt. Het voelt alsof de ruimte zich aangepast heeft, mee geëvolueerd is. Zelfs de ficus heeft zijn blaadjes laten hangen. Ik probeer mijn gedachten te ordenen, maar het lukt me niet. Nog niet.

Ik neem plaats in de oude lederen fauteuil in de hoek. De bekleding voelt koud aan. In deze stoel zat ze vroeger vaak, met haar handen in haar schoot, langzaam de tijd doorbrengend met haar gedachten. Of een boek. Een breiwerkje. Een kruiswoordpuzzel. Ik ruik aan de armleuning en snuif de geur op van haar parfum, als een flauw spoor dat ik bijna niet meer kan ruiken, maar het is er nog, subtiel, net als haar aanwezigheid. Ik haal diep adem, het doet pijn. De geur van de kamer heeft iets droogs, zoals het hout van het bed dat langzaam aan het vergaan is. Net als zij zelf.

Misschien ben ik ook aan het vergaan. Misschien is het de tijd die langzaam door deze kamer glijdt en alles elke minuut een beetje anders maakt. Ik nestel mijn voeten in het zachte tapijt.